

Christophoros

XXXI. évfolyam, 2. szám

Ingyenes kiadvány

2024. húsvét – Ostern 2024

Tudom, hogy él

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.” (Jób 19,25-26)

Jézus feltámadt, Jézus él. Nagyon fontos ez a hír. De mit jelent számunkra, a mi sorsunkra milyen hatással van?

Jézus feltámadása vigasztalást jelent. Nem csupán bizonyosságról, a kétségek eloszlásáról van szó, hanem olyan fordulatról, ami el tudja űzni félelmeinket, szomorúságunkat, kilátástalanságunkat, ami jóra fordítja a sorsunkat. Jób ugyanis nemcsak azt tudja Istenről, hogy él, hanem azt is, hogy megváltó. Azt nevezték megváltónak, aki visszaszerezte az elszegegyedett rokon családi birtokát. Aki a gonoszul megölt ártatlan rokonért igazságot szolgáltatott. Aki a bajban lévőkön, az elhagyatottakon segít. Megváltónak nevezték tehát a legközelebbi rokont, akihez mindig odafordulhatott az ember. „Tudom, hogy az én megváltóm él.” Ez azt jelenti, hogy akit nem tudott legyőzni a halál, az az én megváltóm. Az én javamra fordítja ezt a legyőzhetetlenségét. Az én betegségemmel szemben, az én halállommal szemben áll valaki, az én megváltóm. Mert újra és újra nyilvánvalóvá teszi, hogy nem hagy magunkra minket. Nem lehetek elveszett, nem tudok elveszni. Mert őrajta múlik. Neki nem akadály a halál. Ezért nem létezik olyan helyzet, olyan fájdalom, olyan szomorúság, olyan bűn, amiben reménytelennek kellene lennem.

Az, hogy ő él, ezért nem csak valami tőlem független tény. Mert ahol Isten van, ahol Isten szóba áll az emberrel, ott élet van, és az élet megmarad. Ennek a személyes, vigasztaló üzenetét közvetíti Jób szava: „utoljára megáll a por fölött”. Még a port sem hagyja magára, még azután is van velünk dolga, tud rajtunk segíteni, hogy a porból lett ember porrá lett. Az „utoljára” kifejezés azt jelenti, hogy a döntő szót ő mondja ki, nem a vádlók, nem a megbélyegzők, hanem a mi megváltónk.

Jézus él! Ahol megszületik a húsvéti hit, azaz ahol Krisztus, az élő Isten úrrá lesz a hitetlenségén, ahol emberek az élő megváltóra néznek, ott változás történik. De nem egyszerűen a világnézet változik meg, hanem létrejön az egyetlen biztos pont, a kétségek ellenére való meggyőződés. És elnyerjük a vigasztalást, a félelmek megszűnését, a reményt.

Dr. Tóth Károly

Lélek-zet

Mi is feltámadunk

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” (1Thessz 4,14)

Krisztus feltámadása mindent magába foglal. Nemcsak az ég-föld és minden rajtalevő megújulását, hanem a mi feltámadásunkat is. Isten, ki a Krisztust felébresztette halottaiból, megeleveníti majd a mi halandó testünket is, sőt valamennyi teremtményt is, melyek most hiábavalóság alatt sóvárognak szorongva a mi megdicsőülésünket, hogy mulandóságuktól ők is dicsőségesen megszabaduljanak. Félig máris feltámadtunk, hiszen a fej és szív már mennyben van s csak a hitvénya van hátra: hogy a test is kiszálljon megújulva a sírból.

Tagadhatatlan, hogy csüggesztő látvány egy emberi holttest. De mi többet tudunk, mint amit a szemünk lát és eszünk megért. Mi tudjuk azt, amire csak a hit taníthat meg. Mert lám az ige azt mondja, hogy Krisztus nem maradt a sírban, ha nem feltámadt halottaiból. És pedig nem magáért, hanem érettünk. Feltámadása tehát a miénk. Mi sem maradunk a sírban, hanem feltámadva Vele együtt testileg is örök húsvétot ünnepeünk.

Luther Márton

(Jer, örvendjünk, keresztyének!, 183. o.)

Erőt önt a csüggedőkbe

„Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbsentett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták. Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisz-

tusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.

Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.” (Lk 13,24–35)

Kleopás és névtelen társa, a két emmausi tanítvány, jó ismerőseink. Nem csak azért, mert húsvétkor hallani szoktuk a történetüket. Sokkal inkább azért, mert rokonlelkűek vagyunk velük. Magunkra ismerünk bennük. A csüggedők! Két reményt vesztett vándor, telve szomorúsággal, bánattal. Van-e még valami, ami jobban fölkeltené szimpátiánkat? Hiszen ezek vagyunk mi, mindig újra ilyenek. Nem mindig vagyunk hitetlenek, talán csak ritkán áruló Krisztus-tagadók, még ritkábban harsányan versengők, tülekedők, de sajnos csüggedők minduntalan.

Mi tette a két tanítványt csüggeteggé? Elvesztették az ő Urukat! Pedig minden reménységüket őbelé vetették. Nem csekély reménységüket. „Mi abban

semmisült az újraéledés reménye. (Gondoljunk Lázár feltámasztásának történetében arra a nem véletlenül hangoztatott megállapításra, hogy „már négy

reménykedtünk – mondják –, hogy ő fogja megváltani Izráelt.” A messiási ország eljövetelét várták, melyben Jézus a Király. A bűntől való megváltás boldog idejét, melyről annyit jövendöltek a próféták. S mily alaposnak, jogosnak látszott ez a reménységük, hiszen a názáreti Jézus körül hatalmas események történtek. Beszédben és tettekben isteni teljhatalomról tett tanúságot. Az egész nép benne vetette reménységét. De mily szörnyű a csalódásuk: erősebbeknek bizonyultak ellenségei, a főpapok és főemberek. Megfeszítették. S ezzel nincs tovább!

Harmadnapja már, hogy a tragédia bekövetkezett. Igen jelentős ez a szó: harmadnapja. Az akkori hiedelem szerint a lélek három napig tartózkodott a meghalt teste körül. Addig még volt remény a holt feltámadására. Ha ez az idő letelt, akkor végleg meg-

napja” van a sírban!) (Jn 11,17) Így keseregnek hát: ma már harmadik napja. Hallották ugyan ők is az aszszonyok-hozta hírt: nem találták a testét a sírban és angyalok jelentek meg, hirdetvén, hogy Ő él. De nem tudnak hitelt adni e hírnek. Elképzelhetetlen számukra, hogy napok óta nem jelentkezett az Élő, megszorodott tanítványai vigasztalására. Lehetetlen, hogy magára hagyja a bánkódók kicsiny seregét. Nem ilyenek ismerték meg Jézusukat. Ha élne, bizonyosan felkereste volna már őket.

Lám, milyen szimpatikus csüggedők ezek az emmausiak. Csüggedésük mögött is ott simul a Jézus iránti tisztelet, szeretet.

Nem hitetlenek ők, mint Kajafás, Heródes vagy a nép gonosz vezetői. Jézus sem feddi őket azzal, hogy „ti hitetlenek”, csak azt mondja: „Ó, ti ibalgák!” Balgák,

értetlenek, rest szívűek. Persze ez is elég súlyos bűn, ha egy tanítvány(!) értetlen és rest szívű. Mi se men-tegessük magunkat, ha beleestünk. Szomorú, hogy Jé-zus iránt való tiszteletünk, szeretetünk mellett is erőt vehet rajtunk a csüggedés, a csalódottság. S minden csalódások közt is a legkeservesebb a Jézus Krisztus-ban való csalódás érzése. Borzasztó emberekben vagy önmagunkban csalódnunk, de iszonyúbb Istenben s az ő Fiában csalódnunk. Hányódnunk a Benne vetett hit és a Ben-ne való csalódás partjai közt! Nem érteni Isten cselek-vését az életünkben. Föl nem fogni: ha él az Úr, mi-ért nem segít, gyógyít, miért nem ad szabadítást ebből vagy abból? Hogyan bírja az élő Úr elviselni övéinek a bánkódását, vereségét? Vajon nem ő maga felelős-e azért, hogy sokan csalódnak benne, megbotránkoznak, s végül is odahagyják?

Ismeretlen előtted ez a lelkiállapot? Dehogy ismeretlen. Ismerjük ezt a gyötrelmet mindnyájan. Ilyenkor fizikailag is elhagy az erőnk, összeroskadunk, a szívünk taplóvá válik, megrestül. Szinte irigyelni lehet ilyenkor a „bizonyosan” hitetleneket, kik hitet-lenségükben csupa határozottságot árulnak el. Van-e nagyobb nyomorúság a keresztény ember számára, mint az, amikor bizonytalanság árkába zuhan? Nem teszik-e az ilyen órák hiábavalóvá az egész múltat, a Jézussal együtt eltöltött időt? Egy idegen nyelvű mon-dást igyekszem híven lefordítani ekképpen: „Senki-ben sincs több hit, mint amennyit a hirtelen szükség ínség idején elő tud parancsolni”. Ha ez igaz, akkor ín-ségünk óráján való csüggedésünk, szomorúságunk elárulja, hogy a kedvezőbb lét óráin való hitünk nem volt igazi hit. Talán mégsem ez a teljes igazság.

De akármint is van, a legfontosabb mégiscsak az, hogy Jézus nem hagyja magára a csüggedőket, ide-jében megjelenik és erőt önt beléjük! Legyen az em-mausi tanítványok története is ezért kedves nekünk. Vagyis nem azért, mert mi is nagyon hasonlítunk ah-hoz a kettőhöz, hanem azért, amit Jézus tesz velük!

Melljük szegődik az úton, de nem ismerik fel mindjárt. Látásukat mintha valami „akadályozta” vol-na – olvassuk. Úgy értsük ezt, hogy csak Isten nyithat-ja meg valakinek a szemét arra, hogy a feltámadott, új testben járó Jézus Krisztust felismerje? De miért nem nyitotta meg mindjárt Isten a szemüket? Közel járha-tunk az igazsághoz, ha itt is észbe vesszük: csak a hit szemei láthatják meg Isten útjait, akaratát, dicsősé-gét. A hit szemei, nem pedig a reményvesztett csüg-gedésé, csalódásé.

Ezért igyekszik Jézus hitre gyűjtani őket. „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt el-higgyétek, amit megmondtak a próféták!” Jézus nem mutatja meg magát erőnek erejével, előbb a hitünket ébreszti. S ha az felébredt, akkor menten előkészítte-

tett annak a lehetősége, hogy újra teljes közelségével és közösségével megajándékozzon minket. Csüggedé-sünk óráin sohase csodát kérjünk, hanem hitet! Leg-először is hitet.

De hogyan támaszt Jézus hitet? Magyarázza az Írásokat! Mózesről kezdve a próféták mind azt hirdet-ték, hogy Isten Fiának szenvedésen által kell bemen-ni az ő dicsőségébe. Miért csüggedtek el, amikor ez a szenvedés bekövetkezett, éppen ez volt az útja dicső-ségbe emeltetésének? Lehetetlen, hogy ezek a tanít-ványok annyira „írástudatlanok” lettek volna, hogy ezekről a prófétai ígékről még sohasem hallottak. Csakhogy elfeledték őket a csüggedés idején. Kellett jönnie valakinek, aki élő szóval felelevenítse nekik.

Azóta is az Írások, a bibliai szövegek az élő szó-val való hirdetés, vagyis az igehirdetés révén válnak Istennek hitet támasztó beszédévé. „A hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm 10,17). Ha hitre akarsz jutni csüggeteg bizonytalan-ságodban, kezdedbe kell vened Bibliádat és keres-ned kell a Krisztusról szóló tanúságtételt, a róla való beszélgetést, a templomi vagy egyéb igemagyará-zást. A Biblia olvasása önmagában rendszerint nem elég. Az pedig bizonyosan elégtelen, ha ki sem nyi-tod a könyvet. Egy modern teológus kissé merészen, de tanulságosan a bibliaolvasást a táplálkozás szabá-lyaival világította meg. A Bibliát eszerint „enni” kell. Először is: eleget kell belőle ennünk. Aki keveset ol-vassa, rosszul táplált lesz lelki értelemben. Nem cso-da azután, ha a terhek alatt erőteljesen összeroskad. Viszont másodszor: felettébb sokat sem tanácsos enni belőle. Akadhatnak ugyanis bibliaolvasók, akik betéve tudnak minden ígét, mindent benyelnek, de éppen ezért semmit sem tartanak meg igazi tartal-mából, mert nem rágták meg, nem emésztették meg. Ismerik például a prófétai írásokat is, melyek arról tanúskodnak, hogy a szenvedésen át visz az út a di-csőségbe, az üdvösségbe, mégis amikor elkövetke-zik a szenvedés vagy próbatétel órája saját életük-ben, egyszerre értetlenekké válnak, tapló szívűekké s képtelenek felfogni a dolgokat.

Hogy bibliaolvasásunk tévútra ne kerüljön, fel-tétlenül szükségünk van az élő szóval hangzó igehir-detésre! A hit hallásból van, az igehirdetés hallgatá-sából. Nem meggondolandó tény, hogy Jézus nem írt, hanem prédikált? Apostolokat küldött ki hírnök-fel-adattal. Az ún. Didache, A tizenkét apostol tanítása, mely közvetlenül az újszövetségi iratok után keletke-zett s kevés híján bekerült a kánonba – így ír: „Éjjel és nappal emlékezzél arra, aki szólja neked Isten ígé-jét; tiszteld őt, mint az Urat, mert ahol az Úrnak ígését szólják, ott van az Úr.” Papias, a második században élt hierapolisi püspök így vall: „Én nem merítettem annyi

áldást könyvekből, mint élő személyek szavaiból.” Luther szerint a Biblia kegyelmi eszköz, nem a deus dixit okmánya, hanem a deus loquens eszköze. Merésznék látszik, hogy eszköznek nevezi csupán, de azt akarja kifejezni, hogy a most beszélő Isten használja fel az olvasását; nem annak írásban rögzítése, hogy valamikor mit mondott az Úr. Sőt, odáig megy el Luther, hogy az írott ige szerepe elsősorban negatív: véd a tévelygésektől. A Krisztushit támasztása mint pozitív feladat elsősorban a szóbeli hirdetésé. S ezt éppen ő mondja, aki reformátori munkájának egyik fő feladatát abban látta, hogy a nép nyelvére lefordítsa a Bibliát és kézbe adja minden keresztyénnek, a legegyszerűbb híveknek is. Több megbecsüléssel kellene venniök a mai keresztyéneknek is nemcsak a Biblia olvasását, hanem az igehirdetés hallgatását! Más egyéb is fölemelő hangulatot adhat, például a muzsika, de hitet csak az Ige adhat!

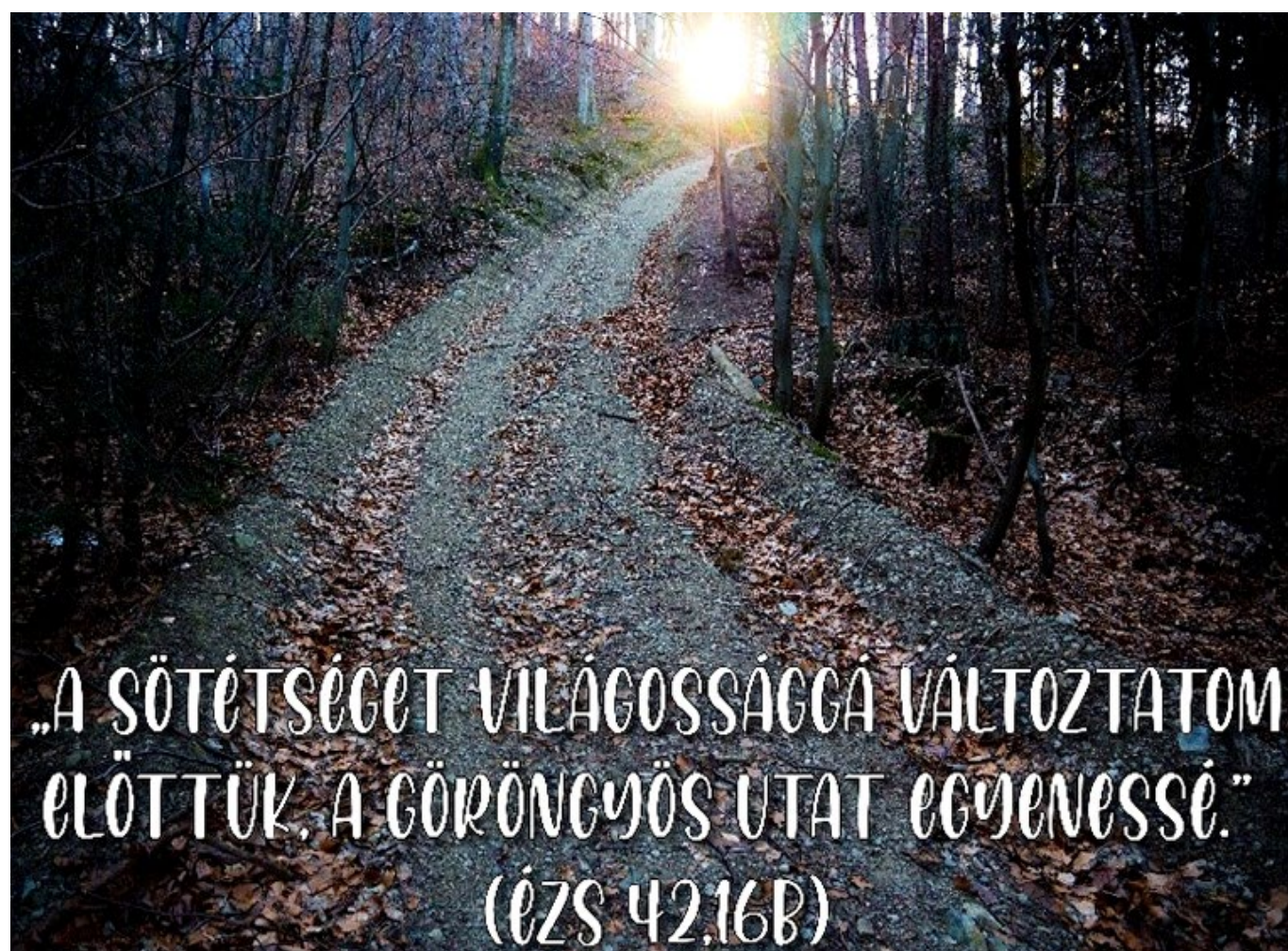
Visszatérve az emmausi történetre még valamire ügyeljünk. Jézus leült asztalukhoz. Gerjedezett a szívük már az Írások magyarázásakor, de még nem nyilatkoztak meg a szemeik. Csak akkor történik meg ez,

amikor megtöri a kenyeret és adja nekik. Ekkor nyílt meg a szemük és ismerték fel Jézust. Rögtön emlékeztek az utolsó vacsorára, a kenyérre és borra, amit Jézus kiosztott és elrendelte az úrvacsora gyakorlását övéinek. Emmausban Jézus a kenyér megtörése után eltűnt a két tanítvány szeme elől. De az úrvacsora vételének gyakorlása kezdettől megmaradt a gyülekezetekben mindenütt.

Ha gerjedezik a szívünk az ige hallgatásakor, támadóban a hitünk, miért nem lépünk oda gyakrabban az oltárhoz, hogy részesüljünk az úrvacsora ajándékában? Nem ad mást, mint az ige, de megpecsételi, bizonyossá teszi a kegyelemről hallottakat. Fölállva az oltár lépcsőjéről csüggedőkből olyanok leszünk, mint akik új erőre kaptak. Amint Ézsaiásnál olvassuk: erőnk megújul és szárnyra kelünk, mint a sasok. (Ézs 40,31)

Scholz László

(Jézussal egy asztalnál, 26-30. o.)

Fotó: Varga Gabriella

Gyülekezetünk életéből

Gyülekezetünk új tisztségviselői és presbitériuma

Februárban és márciusban gyülekezetünk megválasztotta új tisztségviselőit és presbitereit a 2024-2030-as ciklusra. Isten áldása legyen szolgálatukon!

Soproni Evangélikus Anyaegyház

(A következő öt tisztségviselő, valamint dr. Tóth Károly, Pelikán András, Rebekka Pöhlmann lelkészek, Kunstár Ágnes intézményvezető és Raffai Balázs főigazgató hivatalból tagjai a húszfős presbitériumnak.)

Felügyelő: Stinner Dávid

Másodfelügyelő: Balog Sándor Tamás

Magyar gondnok: Harsányi Eszter

Német gondnok: Dr. Farsangné Bérci Márta

Jegyző: Soósné Vámos Mónika

Presbiter:

Biczóné Pityer Gabriella

Dr. Frank Norbert

Hirschler Katalin

Hirschler Róbert

Jankóné Komornoki Karolina

Krutzlorné Szarka Tünde

Dr. Majorné Bruckner Judit

Nagy Szabolcs

Óri Katalin

Dr. Tölle Katalin

Pótpresbiter:

Buchert Eszter

Mátis Tamás

Vargáné Ivancsics Anikó

Gerhát Orsolya

Dr. Major Tamás

Szabó Márton

Kónyi-Kiss Gáborné dr.

Frank Ágoston

Számvevőszéki elnök:

Joó Katalin

Számvevőszéki tag:

Breitenbach Philip

Körmendi-Papp Tímea

Németh Ede

Podmaniczkiné Molnár Brigitta

Jelölőbizottsági tag:

Kónyi-Kiss Gáborné dr.

Kunstár Ágnes

Dr. Major Tamás

Nagy Szabolcs

Németh Katalin

Egyházmegyei küldött:

Rajnai Károly

Tölle Balázs

Egyházmegyei pótküldött:

Kóczán Krisztián

Kónyi-Kiss Gáborné dr.

Tiszteletbeli presbiter:

Gálos Ernő

Balfi Evangélikus Leányegyház

Gondnok:

Kassai Róbert

Presbiter:

Baader Erik

Floiger Zsuzsanna

Kassai Gyuláné

Kassai Róbert

Lukács Ernő

Lukács Ferenc

Lukács Ferencné

Böjti evangelizációs sorozat

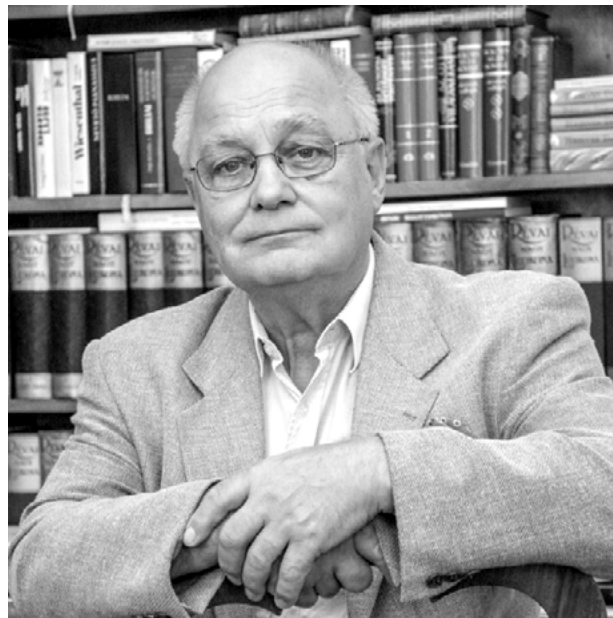
Evangelizációs sorozatot tavaly a fűtési nehézségek miatt húsvét után tartottunk, de idén újra böjten kerülhetett rá sor. Az igehirdető Gömbös Tamás nemeskér-szakonyi lelkész volt. A sorozat címe: A valódi böjt – „Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Mt 6,21) Fontos üzenete volt az igehirdetéseknek, hogy a böjt lényége nem a testi evést vagy nem evést jelenti, hanem a Krisztusra éhezést. Az alkalom sokunknak segítette a mennyei kincsre koncentrálni.

Egyházmegyei hittanverseny

Minden év első hónapjaiban hívjuk a hittanosokat, hogy vegyenek részt az egyházunk által szervezett hittanversenyen. Akik igent mondtak erre a hívásra, azoknak 2024 márciusában is különleges közösségi élményben lehetett részük. A hittanverseny egyházmegyei fordulóját ugyanis a bibliai történetekről szóló feladatok csoportos megoldásán kívül áhítat, éneklés, bábelőadás, fajátékok, pizza és jutalmak is színesítették.

Dr. Komornoki László 1952–2024–

Fotó: Pluzsik Tamás

Sopronban született, templomunkban keresztelték. Bár a következő évtizedekben sok más helyen élt, de aztán az igazi otthona városunk lett. Végzettsége okleveles gázmérnök volt, sokáig az olaj- és gáziparban dolgozott. 2006 és 2014 között a Sopron Holding vezérigazgatója volt, ezután ment nyugdíjba.

Korábban presbitere volt gyülekezetünknek, majd dr. Gimesi Szabolcs halála után 2016 januárjában választottuk meg másodfelügyelővé. Ezt a tisztséget 2024 februári haláláig töltötte be. Segítette a lelkészek és a felügyelő szolgálatát, intézett ingatlanokkal kapcsolatos és műszaki ügyeket. Szívügye volt a temető, a temetői munkacsoport vezetőjeként felügyelte a sírkert állapotát, szervezte az ott folyó munkát. Nagyon büszke volt nyolc unokájára, egész családja aktívan részt vesz gyülekezetünk életében.

Mindannyiunkat megrendített gyors lefolyású súlyos betegsége, korai halála. Mindig agilis volt, annyi mindent intézett, ezért nehéz felfogni azt a tényt, hogy véget ért földi életútja. Gyászjelentésére az a mondat került, amivel halálos ágyánál gyermekei Isten vigasztalását közvetítették számára: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1)

Dr. Tóth Károly

Lelkészi jelentés a Soproni Evangélikus Egyházközség 2023-as évéről

Istentiszteleteink

Az istentiszteletek létszáma az előző évhez hasonlóan alakult, általában némi csökkenést mutatva. A leginkább a reggel nyolc órakor kezdődő istentisztelet átlagos létszáma csökkent, növekedett viszont a gyerekek-istentiszteletre és a balfi istentiszteletre járók száma. Az úrvacsorázók éves összesített száma magasabb volt, mint az elmúlt tíz évben bármikor. (2021: 1142, 2022: 2988, 2023: 3270)

Hétközi alkalmaink

Öt felnőtt, valamint öt gyerek- és ifjúsági közösség gyűlt össze rendszeres alkalmakra, az ifi és a bibliaóra különösen is szép létszámmal működött.

Az energiaválság 2023 első hónapjaiban is nehezítette gyülekezetünk működését, egyes körök másik teremben tudtak összegyűlni, néhány hónapig a templomban kevesebb padot fűtöttünk, februárban és márciusban a korábbiaktól eltérő vasárnapokon tartottuk a fertőszentmiklósi és kórházkápolnai istentiszteleteket, a máskor bőjtben tartott evangelizációs sorozatot pedig májusra halasztottuk. Az év második felében csökkenő energiaárak és a végrehajtott energiahatékonysági beruházások viszont lehetővé tették, hogy az élet visszatérhessen a megszokott kerékvágásba.

Az előző két tanévhez hasonlóan magas a gyülekezeti hitoktatóink által vezetett hittancsoportokba járók, tehát az állami és katolikus iskolákban evangélikus hittanon részt vevő gyerekek száma (2021/22: 173, 2022/23: 172, 2023/24: 176).

Kazuálék

A kitelepítés óta csak két olyan év volt gyülekezetünk történetében, amikor több kereszttelőt ünnepeltünk, mint 2023-ban: 2014-ben 105-öt, 2016-ban 103-at, tavaly 99-et. A 2023-as szám a korábbi évtizedek átlagát messze meghaladja, egyes időszakokét több mint kétszeresen, és az utóbbi évek is növekvő tendenciát mutatnak (2021: 65, 2022: 74).

A konfirmáltak száma is kiemelkedő: 1960 óta eddig két olyan év volt, amikor meghaladta a 60-at, 1992-ben 65, 1996-ban 62. Tavaly 64 testvérünk konfirmációját ünnepelhettük, ami jelentősen

meghaladja az előző évtizedek átlagát és az előző két év szép számaikat egyaránt (2021: 48, 2022: 46).

Az esketések száma is növekedett (2021: 17, 2022: 14, 2023: 18).

A temetések száma kisebb volt, mint a korábbi években (2021: 75, 2022: 81, 2023: 72), ezek egy részét mindig a köztemetések teszik ki (2021: 11, 2022: 19, 2023: 11).

Személyi változások

2022-ben választotta meg gyülekezetünk presbitériuma a Fabricius szeretetotthon lelkeszév Hegedűs Attilát, beiktatására 2023. január 13-án került sor.

Június 25-én búcsúztunk el Holger Manke német lelkesztől, akinek több mint tíz éves soproni szolgálata ért véget. Sokan adtunk együtt hálát Istennek mindazokért az áldásokért, amiket az ő munkáján keresztül kaphattunk. Utódja érkezéséig több hónapos átmeneti időszak következett, hálás köszönet azoknak az ausztriai lelkeszeknek, lektoroknak, valamint gyülekezetünk több tagjának, akik szolgálatot vállalva lehetővé tették a német nyelvű gyülekezeti élet folyamatosságát. Közöttük külön is meg kell említenünk Gertraud Winter lektort, aki huszonegy éven át számtalan alkalommal helyettesítette a német lelkeszeket a vasárnapi istentiszteleteken, köszönet az ő hűséges szolgálataért! Nagy öröm, hogy a Bajorországi Evangélikus Egyház újabb lelkeszt küldött gyülekezetünkbe: Rebekka Pöhlmann lelkesznő szolgálatba állítását november 5-én ünnepeltük.

Mind a két testvérgyülekezetünk élén történt változás a 2023-as évben, Wolfgang Adelhelm Bad Wimpfen-i lelkesz és Ari Auranen seinäjoki igazgató lelkesz beiktatásán is jelen lehetett egy-egy soproni küldöttség.

Hálát adunk Istennek, hogy a 2023-as évben is megtartotta gyülekezetünket, hogy jelen volt közösségünkben az igében és a szentségekben. Ő hívogatott és gyűjtött össze bennünket alkalomról alkalomra. Köszönjük szépen munkatársaink, tisztségviselőink és önkénteseink munkáját, közösségi életünk támogatását mindazoknak, akik részt vettek az alkalmon és anyagilag hozzájárultak egyházközségünk működéséhez. Isten áldja gyülekezetünket!

Dr. Tóth Károly igazgató lelkesz

Konfirmandus-hétvége Révfülöpön

Passiójáték MÁS-ként

Deutsche Seiten

Der Barmherzige Samariter

Predigt anlässlich der Ökumenischen Gebetswoche zu Lk 10,25-37

Liebe Geschwister!

Vor mehr als zehn Jahren wurde ein Interview mit Péter Popper veröffentlicht, in dem sich der Psychotherapeut an ein Gespräch mit János Pilinszky so erinnerte: „Ich hasse Euch Leute, die mit ‚Psy‘ anfangen.“ - „Warum hasst du sie, János?“ - „Weil Ihr den Menschen eine große Belastung auferlegt. Ihr verkündet, dass es für jedes menschliche Problem eine Lösung gibt. Damit lässt sich erreichen, dass die meisten Menschen das Gefühl haben, sie seien die Einzigen (...), die ihre Probleme nicht lösen können (...), - und diese Menschen brechen zusammen. In Wirklichkeit sind die meisten Dinge im Leben nicht lösbar. Bestenfalls ist es erträglich. Der Unterschied zwischen uns ist riesig. Du denkst, das Leben hat Probleme und es braucht Lösungen. Ich denke, das Leben hat Tragödien und es braucht Barmherzigkeit.“ Ich taumelte von Pilinszky weg und ließ mich genüsslich schubsen.

Die Worte des Dichters trafen einst das Herz des Psychologen Péter Popper, doch heute sollten sie auch uns treffen. Denn das Bedürfnis nach Barmherzigkeit ist auch heute noch etwas, das uns aus so vielen Herzen entgegenschreit. Und wenn wir uns ein wenig in unserem Inneren, in unserer eigenen Welt umsähen, würden wir genau verstehen, worum es geht, was dieses Wort bedeutet: Barmherzigkeit und an was der Dichter gedacht hatte.

In unserem Abschnitt spricht Jesus über dieses Wesen der Barmherzigkeit. Barmherzigkeit bedeutet demnach: Ich bleibe stehen, ich bemerke den anderen, ich nehme Rücksicht darauf, ich vermeide ihn nicht, ich meide ihn nicht. Es bedeutet: Ich beuge mich zu ihm, ich berühre ihn. Ich habe keine Angst vor seiner Wunde, seiner Spucke, seiner Scham; ich hasse ihn nicht, ich habe keine Angst um mich selbst, um meine Reinheit oder davor, dass ich durch diese Lage in Schwierigkeiten geraten könnte. Barmherzigkeit bedeutet: ausharren, dortbleiben, sich des anderen annehmen, die Wunden des anderen waschen, für ihn „geben“ von allem, was ich habe, was mir gegeben wurde; IHN hochheben, tragen, auf einen Esel setzen ...

Wenn der Samariter im Gleichnis stehengeblieben wäre und lediglich mit dem verwundeten jüdischen Mann in Not gesprochen hätte, hätte er mit ihm analysiert, wo er Fehler gemacht hatte, wofür er verantwortlich war und was er gegen die Räuber hätte tun können. Das wäre wahrscheinlich von Nutzen gewesen für eine spätere Reise von Jerusalem nach Je-

richo. Aber genau dort auf der Straße, dort hätte der Samariter nichts anderes erreicht, als den anderen in noch größere Verzweiflung zu stürzen.

Aber das ist eine Geschichte, eine Lehrgeschichte. Sie schreit uns an, dich und mich! Wessen Nachbar bist du? Kannst du Barmherzigkeit üben? Hören Sie auf oder machen Sie weiter? Das sind ärgerliche Fragen. Denn oft schockiert uns dann unsere eigene Rücksichtslosigkeit. Kommen wir zur Analyse, können wir die Dinge mit großer Klappe diskutieren, aber ich weiß nicht, haben wir nicht bereits etwas beobachtet? Nämlich den Zweifel: Wenn wir auf die Lösung kommen, auf die einzige Lösung, die Barmherzigkeit - wo wir tun, geben, herantreten, tragen, bleiben müssen -, setzen wir diese Lösung dann auch um? Bevor sich all dies in unseren Gedanken, in unseren Herzen festsetzt, türmt sich bereits eine innere Barriere über uns auf, und - wie bei dem Priester und dem Leviten - haben wir uns bereits ausgeklinkt. Und wir erklären; wir erklären unsere Entscheidung, die natürlich durch das Wort der Welt bestätigt wird: „Es geht dich nichts an, lebe dein Leben, damit sie dich nicht ausnutzen...“ - Und obwohl wir verstehen, dass darin auch eine Wahrheit liegt, wird sie in dem Moment zur Lüge, wenn sie auf die Gnade trifft.

Die Geschichte des barmherzigen Samariters wird in einem Gespräch erzählt, in dem ein Schriftgelehrter zu Jesus geht, um ihn in Versuchung zu führen. Dem Text ist von Anfang an zu entnehmen, dass

es hier zu einem großen Spiel kommen wird, dass hier irgendjemand ETWAS in Großbuchstaben haben möchte, von dem vielleicht selbst er keine Ahnung hat, was es eigentlich ist.

Es wird die Frage gestellt: „Meister, was muss ich tun, um ewiges Leben zu erlangen?“ – Das ist eine wirklich provozierende, herausfordernde Frage. Denn klar ist: Der Schriftgelehrte kennt die Lektion genau. Aber in dieser Frage steckt auch eine große Beunruhigung, die wir vielleicht aufgrund der trotzigsten Sprache und des Verhaltens des Mannes zunächst nicht bemerken. Dieser Mann, der oberflächlich wirkt, kämpft tatsächlich mit einem riesigen Durst: und zwar gerade in Bezug auf das, wonach er gefragt hat. Denn natürlich ist die Antwort bekannt, aber die Antwort, das Gesetz, reicht nicht aus. Sogar der reiche junge Mann spürte das. Wir alle spüren es. Das Halten und Lieben des Gesetzes reicht für das ewige Leben nicht aus. Es reicht nicht aus, weil wir nicht ausreichen, um es perfekt auszufüllen. Was brauchst du noch? „Vielleicht gibt es jetzt eine Antwort, wenn ich mit dem Meister der Meister spreche!“ – Dieser Gedanke könnte im Herzen des Schriftgelehrten gewesen sein. „Man sagt, er sei ein großartiger Gelehrter, also heraus mit der Sprache!“

„Liebe den Herrn, deinen Gott und deinen Nächsten wie dich selbst“, antwortet der Schriftgelehrte schließlich auf seine eigene Frage. „Wer ist also mein Nachbar?“ Er fragt weiter, denn – wie die Heilige Schrift sagt – „er wollte sich rechtfertigen...“

Nun könnte dieser Schriftgelehrte unsere Neugier wirklich wecken. Was will er eigentlich? Was ist der Zweck dieser Fragen? Was hat er persönlich mit Jesus zu tun?

Um der Beantwortung dieser Frage näher zu kommen, möchte ich Ihnen eine Geschichte aus der Schule erzählen. Ein 17-jähriger Teenager stellte im Religionsunterricht diese Frage: „Hatten Adam und Eva Nabel?“ Sie werden immer mit Nabel dargestellt, aber da sie noch nicht geboren wurden, sollten sie eigentlich gar keinen Nabel haben!“ – Wenn ein Teenager, der so viele Probleme und Probleme mit dem Leben hat, seinem Religionslehrer eine solche Frage stellt, fragt man sich, warum er das tut. Was steckt hinter der oberflächlichen Frage?

Ein Lehrer hat es einmal so ausgedrückt: „Jugendliche hören auf die Weisheiten der Erwachsenen, aber für sie bleiben sie nur schöne, klangvolle Worte – mit anderen Worten: Sie haben keinen Sinn, keine Bedeutung für ihr Leben – bis sie ihre Wahrheit und Realität erfahren.“ Was bedeutete das also im Fall des religiösen jungen Mannes? Etwas wie: „Du sprichst mit mir über Liebe und Barmherzigkeit. Also zeig’ es

mir! Ich bin hier und stelle dir nervige Fragen: ‚Liebst du mich immer noch? Gestern Abend bin ich aus dem Haus geworfen worden, alle sind einfach unzufrieden mit mir, meine Antwort aus den vorherigen Stunden sind auch nicht gut gelaufen: Gibt es Gnade für mich?‘ Sie lehren, Sie sagen, dass es so ist. Zeigen! Wenn du abweisend bist, wenn du mich ignorierst, habe ich recht, denn das ist meine Wahrheit: keine Gnade. Aber wenn du mich immer noch willst, könnte es vielleicht auch für mich Hoffnung geben.“

Was will der Schreiber? – Das Gleiche: ‚Mal sehen, Meister, gibt es Gnade? Weil ich das Gesetz kenne, es aber vergeblich zu halten versuche, glaube ich nicht, dass ich Leben habe und dass es ewig ist!‘

Hat diese Person Gnade erfahren? Schauen Sie sich einfach dieses Bild, diese Geschichte an! Was hat Jesus getan? Er hat den Schriftgelehrten nicht einfach links liegen gelassen. Er ertrug seine stechenden Fragen voller Hintergedanken und blieb. Weil er tiefer sah: Wo Verzweiflung, Einsamkeit, Angst und so viele belastende Gedanken verborgen waren. Er blieb die ganze Zeit bei ihm. Mit ihm im Zweifel, in der Einsamkeit, in der Angst. – Dieses Bleiben, diese Barmherzigkeit ‚entwaffnete‘ den Mann, und nicht nur Jesus konnte in sein Herz sehen, sondern er konnte auch in das Herz Jesu sehen, wo auch für ihn Platz war, da war Barmherzigkeit, da war Gnade.

Und was hören wir schließlich? – Jesus sagt zu ihm: „Geh, tu es auch.“ Das ist nicht nur ein Befehl, es ist viel mehr! Vor diesem Hintergrund ist dies auch die Aussage, dass der Schriftgelehrte durch die Erfahrung der Barmherzigkeit fähig geworden ist, selbst barmherzig zu sein, das Gesetz der Liebe zu erfüllen.

Das ist es, was uns anvertraut wurde: von der Barmherzigkeit, die wir empfangen haben, zu geben. Wie machen wir das? Sollen wir in einer bestimmten Situation Barmherzigkeit üben oder sollen wir sie zurückhalten? Christus hat seine Barmherzigkeit auf alle ausgedehnt, und unsere Aufgabe ist nicht geringer: barmherzig zu sein, wo wir sind, zu denen, unter

denen wir leben, zu denen wir gesandt sind. Und das Wort klingt wie ein Segen über diejenigen, die so handeln: „Selig sind die Barmherzigen, denn sie erlangen Barmherzigkeit.“ (Mt 5,7) Amen.

Julianna Filotás
(Pfarrerin der Reformierten Gemeinde in Sopron)

Berührung

Ich möchte zwei Geschichten aus dem Lukas-Evangelium vorlesen, beide sind euch wohl bekannt. Es sind „Die Heilung einer blutflüssigen Frau“ und „Die Auferweckung der Tochter des Jäirus“.

„... eine Frau hatte den Blutfluss seit zwölf Jahren; die hatte alles, was sie zum Leben hatte, für die Ärzte aufgewandt und konnte von niemandem geheilt werden. Die trat von hinten heran und berührte den Saum seines Gewandes, und sogleich hörte ihr Blutfluss auf. Und Jesus sprach: Wer hat mich berührt? Als es aber alle leugneten, sprach Petrus: Meister, das Volk drängt und drückt dich. Jesus aber sprach: Es hat mich jemand berührt; denn ich habe gespürt, dass eine Kraft von mir ausgegangen ist.“ (Lk 8,43-46).

Und nun die andere Geschichte: *„... da kam ein Mann mit Namen Jäirus, der ein Vorsteher der Synagoge war, und fiel Jesus zu Füßen und bat ihn, in sein Haus zu kommen; denn er hatte eine einzige Tochter von etwa zwölf Jahren, die lag in den letzten Zügen. ... Als er (Jesus) aber in das Haus kam, ließ er niemanden mit hineingehen als Petrus und Johannes und Jakobus und den Vater des Kindes und die Mutter. Sie weinten aber alle und klagten um sie. Er aber sprach: Weint nicht, denn sie ist nicht gestorben, sondern sie schläft. Und sie verlachten ihn, denn sie wussten, dass sie gestorben war. Er aber nahm sie bei der Hand und rief: Kind, steh auf! Und ihr Geist kam wieder und sie stand sogleich auf.“ (Lk 8,41-42 und 51-55).*

Und somit sind wir bei meinem für heute gewählten Thema: Berührung.

Berührung hat unzählige Aspekte, auch in der Bibel. Die drängelnde und drückende Volksgemeinde, die Frau, die es wagt, nur - aber wirklich nur - den Saum seines Gewandes zu berühren, und das sozusagen von hinten herangeschlichen wie ein Dieb, der für sich Heilung stehlen will, wie eine Aussätzige - sie ist ja unrein.

Da ist die Berührung der Hände in Jäirus' Haus: „Er nahm sie bei der Hand...“ Ein vollkommen direkter Kontakt. Diese Berührung der Hände lässt uns sofort an Michelangelos Fresko denken: Die Hand von Gott berührt fast (?) die Hand von Adam. „Und ihr Geist kam wieder.“ Also muss Jesus auch die Seele des Mäd-

chens berührt haben. So eine Berührung der Seele erleben wir selbst jeden Tag unzählige Male. Es bedarf dazu nicht einmal einer anwesenden anderen Person; Gedanken können - wo auch immer und wann auch immer - das Gefühl des Berührtseins hervorrufen.

„Das Volk drängt und drückt“, steht bei Lukas (8,45). Wer mag das schon? Trotzdem lässt es sich oft nicht vermeiden, mitten in einem Gedränge zu stehen. Wir versuchen, uns Raum zu verschaffen, dem Gedränge, der Berührung von Fremden zu entkommen. Ein anderes Mal jedoch kann diese Entfernung zwischen uns und den Umstehenden noch so gering sein und wir empfinden es nicht als störend oder beklemmend. Im Gegenteil: Die Nähe des anderen, vieler anderer gibt uns das Gefühl der Zusammengehörigkeit, dass wir an etwas teilhaben, was uns verbindet, zusammenführt. Vielleicht reichen wir einander, wildfremden Menschen, spontan die Hand. Keinen stört die Nähe, im Gegenteil; sie lässt uns an etwas Schö-nem, Erhabenem teilnehmen.

Eine Berührung von hinten - und sei es nur an unserer Kleidung - lässt, glaube ich, jeden zusammenzucken. Wer würde sich da nicht sofort umdrehen? Und dabei nicht positive Gefühle zeigen? Und doch. Zieht ein Kleinkind an unserem Rockzipfel, werden wir nicht zusammenfahren und böse sein. Jesus spürt so eine scheue Berührung an seinem Gewande; er reagiert darauf in seinem Innersten: *„... denn ich habe gespürt, dass eine Kraft von mir ausgegangen ist.“*

Berührungen können dem oder der Berührten unsagbar viel Kraft geben, aber durch sie kann der beziehungsweise die Berührende auch viel Kraft gewinnen. Wir streicheln die Hand einer kranken, traurigen, verzweifelten Person. Wir reichen die Hand zur Hilfe beim Aussteigen. Alles Berührungen, oft Haut-zu-Haut-Kontakte. Und wir scheuen uns nicht, es immer wieder zu tun.

Die Evangelien sind voller Berührungsgeschichten. „Und als die Sonne untergegangen war, brachten alle ihre Kranken mit mancherlei Leiden zu ihm. Und er legte einem jeden die Hände auf und machte sie gesund.“ (Lk 4,40)

Oder bei Matthäus 20,34 bei der Heilung von

zwei Blinden bei Jericho: „... und er berührte ihre Augen; und sogleich wurden sie sehend ...“

Es jammerte Jesus auch, als ein Aussätziger zu ihm kam. „... er streckte seine Hand aus, rührte ihn an und sprach zu ihm: Ich will's tun, sei rein!“ (Mk 1,41) Ähnlich verfuhr er mit einem Tauben; da wurden diesem nicht nur die Ohren, sondern auch die Zunge berührt (vgl. Mk 7,32-35). Einem Blindgeborenen strich er zur Heilung Brei aus Lehm und Speichel auf die Augen (vgl. Joh 9,1-7).

Berührung ist nicht nur die Voraussetzung der Heilung, sie ist auch die Gebärde des Segens. Jesus berührt Kinder. „Und sie brachten Kinder zu ihm, damit er sie anrühre. ... Und er herzte sie und legte die Hände auf sie und segnete sie.“ (Mk 10,13 und 16).

Eine für mich nicht zu übertreffende Geste der Demut ist die Fußwaschung. Im Orient - auch im fernsten Teil - ist der Fuß auch heutigentags ein Körperteil, das dem anderen nicht entgegengestreckt werden soll. Man hockt deshalb oder sitzt auf den Fersen, sitzt im Schneidersitz oder mit unter sich gezogenen Beinen auf Kissen oder Teppichen. Es ist eine grobe Verletzung der Sitten, die Beine in jemandes Richtung auszustrecken. So ist es leicht zu verstehen, warum Petrus so heftig protestiert, als Jesus anfing, den Jüngern die Füße zu waschen. „... Nimmermehr sollst du mir die Füße waschen! Jesus antwortete ihm: Wenn ich dich nicht wasche, so hast du kein Teil an mir. Spricht zu ihm Simon Petrus: Herr, nicht die Füße allein, sondern auch die Hände und das Haupt!“ (Joh 13,8-9)

Jetzt denken wir womöglich, es ist immer Jesus, der berührt. Nein, auch er wird berührt. Zuallererst selbstverständlich von seiner Mutter - Elternpflicht, würden wir heute sagen. Mit dem gerechten und got-

tesfürchtigen Simeon in Jerusalem verhält es sich anders. „... (er) wartete auf den Trost Israels, und der Heilige Geist war auf ihm ... Und als die Eltern das Kind Jesus in den Tempel brachten ..., da nahm er ihn auf seine Arme und lobte Gott...“ (Luk 2,25 und 27-28)

Im Hause Simons, des Aussätzigen in Betanien, wies Jesus die Berührung einer Frau nicht zurück: „... die hatte ein Alabastergefäß mit unverfälschtem, kostbarem Nardenöl, und sie zerbrach das Gefäß und goß das Öl auf sein Haupt. ... Sie hat getan, was sie konnte; sie hat meinen Leib im Voraus gesalbt zu meinem Begräbnis.“, sagt dazu Jesus (Mk 14,3 und 8).

Am Ostermorgen geschieht aber etwas Sonderbares. Maria Magdalena wird die Berührung von Jesus verboten. Sie meint, den Gärtner getroffen zu haben, und will wissen, warum das Grab leer ist, ob der Gärtner Jesus weggetragen habe und wo er ihn hingelegt habe. Jesus gibt sich zu erkennen, als sie gerade weggehen will. „... Da wandte sie sich um und spricht zu ihm auf Hebräisch: Rabbuni!, das heißt: Meister! Spricht Jesus zu ihr: Rühre mich nicht an! Denn ich bin noch nicht aufgefahren zum Vater...“ (Joh 20,16-17) Noli me tangere. Wie gut kennen wir diese Worte!

Bald darauf jedoch, nach der Auferstehung, fordert er die Jünger auf, ihn zu berühren. „Und er sprach zu ihnen: Was seid ihr so erschrocken, und warum kommen solche Gedanken in euer Herz? Seht meine Hände und meine Füße, ich bin's selber. Fasst mich an und seht...“ (Lk 24,38-39)

Eine Steigerung dieser Szene ist die Erfahrung des Thomas: „... Reiche deinen Finger her und sieh meine Hände, und reiche deine Hand her und lege sie in meine Seite, und sei nicht ungläubig, sondern gläubig.“ (Joh 20,27)

Müssen wir etwas, alles berühren, um daran zu glauben, wenn wir unseren Augen und Ohren nicht trauen können oder wollen? Scheinbar ja. Jesus berührt uns nicht nur, sondern lässt sich auch berühren; er weicht nicht zurück. Gibt es ein stärkeres Zeichen der Gnade, der Verbindung? Lassen wir uns von ihm berühren!

Erzsébet Ghiczy
Wochenpredigt vom 5. Oktober 2023

Meinungsecke

Richard von Fuchs präsentiert seine Sicht:

Ansteckendes Christentum

„Denn Gott hat uns nicht gegeben den Geist der Furcht, sondern der Kraft und der Liebe und der Besonnenheit. Darum schäme dich nicht des Zeugnisses unsers HERRN noch meiner, der ich sein Gebundener bin, sondern leide mit für das Evangelium wie ich, in der Kraft Gottes.“ (2. Timotheus 1,7-8)

„Das Wort ‚Christ‘ bedeutet für verschiedene Menschen unterschiedliche Dinge. Für eine Person bedeutet es eine steife, aufrechte, unflexible Lebensweise, farblos und unbeugsam. Für jemand anderen bedeutet es einen riskanten, von Überraschungen erfüllten Lebensstil, der auf Zehenspitzen am Rande der Erwartungen gelebt wird. Es besteht kein Zweifel daran, dass das christliche Leben ein tanzendes, springendes, (wage-)mutiges Leben ist.

Viele von uns versuchen, ein gläubiges christliches Leben zu führen, aber wir erleben nichts, was auch nur annähernd an ‚ein Wagnis voller Überraschungen, ein Leben am Rande der Erwartungen‘ herankommt. Stattdessen verfallen wir leicht in vorhersehbare, routinemäßige und manchmal mechanische religiöse Erfahrungen.

Viele von uns sind geistlich gelangweilt, weil wir kein Risiko eingehen, keine neuen Dinge ausprobieren oder uns auf eine Glaubensstufe begeben, bei der wir Gottes Absichten vorantreiben und uns gleichzeitig auf seine Hilfe verlassen. Unser spirituelles Leben ist nicht risikofreudig, weil bei der Art und Weise, wie wir es leben, wenig auf dem Spiel steht. Was gibt es Schöneres, als das Risiko einzugehen, sich anderen mit den besten Nachrichten auf dem Planeten zuzuwenden?“

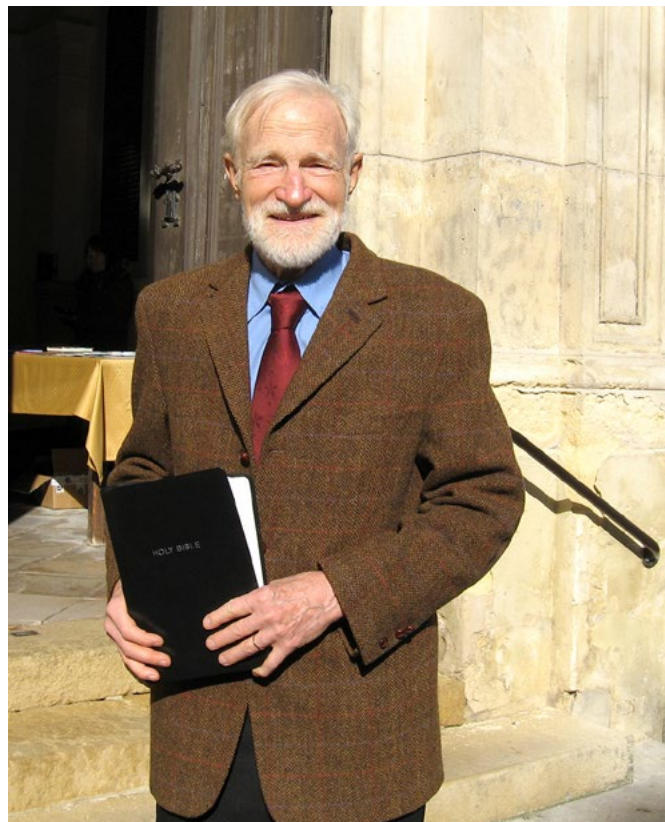
Wie fühlen Sie sich, wenn ein Zeuge Jehovas oder ein Mormone an Ihre Tür klopft und Sie bittet, sich seiner Sekte anzuschließen? Wir zögern, unseren Glauben mit Fremden oder Freunden außerhalb einer Kirche zu teilen, weil wir Ablehnung fürchten.

Deshalb werden Verkäufer gut bezahlt. Die meisten ihrer Arbeitstage sind voller Ablehnung und nur wenige Menschen können das ertragen. Um Ihren Glauben weiterzugeben, müssen Sie einen Ansatz finden, der zu Ihrer individuellen Persönlichkeit passt.

1) Freundschaftsaufbau: Lernen Sie zuerst neue Freunde kennen. Wenn Sie dann eine Beziehung haben, beginnen Sie, Ihren Glauben mitzuteilen.

2) Selbstloses Dienen: Einfach anderen mit allem zu helfen, was sie brauchen, baut eine Beziehung auf.

3) Erzählen der eigenen Glaubensgeschichte: Wenn Sie ohne ein starkes Kirchenleben aufgewach-

sen sind, können Sie anderen erzählen, wie das Finden des Glaubens Ihr eigenes Leben verbessert hat. Viele Menschen wollen einfach nur wissen, was funktioniert, anstatt nach der Wahrheit oder nach Gründen zu suchen. Beziehen Sie Ihre Geschichte auf die Situation Ihres Freundes.

4) Angeben einer Begründung: Manche Menschen zeichnen sich durch logisches Denken aus und beantworten die Zweifel von Skeptikern mit Beweisen. Wenn Sie christliche Apologetik studieren, erhalten Sie die Ressourcen, die Sie benötigen, um Skeptiker zu beruhigen.

5) Die-Wahrheit-Sagen: Einige von uns sind mutig, selbstbewusst und direkt. Ohne Vorgeplänkel kommen wir direkt zur Sache.

Seien Sie realistisch, ehrlich und verständnisvoll, nicht kämpferisch. Sie wollen Freunde gewinnen, keine Streitereien. Man muss auf die Menschen auf ihrer individuellen Ebene zugehen und nicht so klingen, als

hätte man nur eine Kassettenaufnahme im Kopf. Veränderungen vollziehen sich normalerweise langsam, so dass die Person, der Sie gegenüberstehen, möglicherweise nicht sofort einer Kirche beitrifft. Der Prozess kann viele Jahre dauern, genau wie ein Baum wächst.

Ein Autor schrieb: „Wenn Sie an Himmel und Hölle glauben, wie sehr müssten Sie dann jemanden hassen, der nichts von Ihrem Glauben erzählt?“

Ja, unsere Kirchen in Europa werden in Konzertsäle und Kunstmärkte verwandelt, aber das Weitersagen von Glaubenszeugnissen funktioniert. Das Christentum wächst in Indonesien, dem bevölkerungsreichsten muslimischen Land der Welt, in Ko-

rea, in China, wo es mittlerweile mehr Christen gibt als in jedem europäischen Land, in Afrika südlich der Sahara und sogar im Iran, wo Christen von der Regierung verfolgt werden. Täglich werden weltweit 3.500 neue Kirchen eröffnet. Wenn wir hier nicht wachsen, liegt das wahrscheinlich daran, dass wir uns um unsere eigenen Angelegenheiten kümmern und unseren Glauben nicht teilen.

Dies basiert auf dem Buch: *Contagious Faith: Discover your natural style for sharing Jesus with others* (Ansteckender Glaube: Entdecken Sie Ihren persönlichen Stil, Jesus anderen mitzuteilen), geschrieben von Mark Mittelberg.

Mein Bibelwort

Teil 49

„Sei getreu bis an den Tod, so will ich dir die Krone des Lebens geben.“ (Offb 2,10)

Meine Konfirmation. Die Bestärkung. Und dann dieser Spruch auf der Urkunde.

Mit 12-14 Jahren ein besonders aufregendes Ereignis. Man fühlt die Wichtigkeit des Tages, das Außergewöhnliche, das Auserwähltsein. Aber was bedeutet wohl der Spruch, den seit jener Zeit wahrscheinlich viele Jugendliche auf dem Gedenkblatt mit

auf den Weg bekommen haben und in ihrer ersten Bibel aufbewahren. Eine Mahnung? Ein Versprechen? Was weiß man in diesem Alter von Treue? Und vom Tod? Und was weiß man eigentlich vom Leben?

Ein Jahr später erfuhr ich jedoch durch den frühen Tod unserer Mutter, was für einen tiefen Schmerz der Verlust eines lieben Menschen hinterlässt. Warum ist es so passiert? Diese Frage hätte ich auch im späteren Verlauf meines Lebens des Öfteren stellen können. Wie hätte es mit unserer Familie weitergehen können ohne den Glauben, ohne Vorbilder von Haltung, Treue und Stärke?

Heute verstehe ich, wieso im Italienischen das Wort fede sowohl den Glauben als auch Treue bezeichnet.

Ein gut zeichnender Schüler hat mich mal zu seiner Ausstellung eingeladen und ich sah unter anderem zwei Bilder mit den ernstesten Titeln Nach dem Tode eines Atheisten und Nach dem Tode eines Gläubigen. Auf dem ersten war nichts zu sehen, alles war ganz schwarz. Das zweite Bild hingegen war hell und voller Menschen in fröhlicher Geselligkeit. Die Gegensätze existieren ohne einander nicht: hell und dunkel, gerecht und ungerecht, voll und leer. Die Gesundheit kann man auch erst schätzen, wenn jemand schon krank war.

„Sei getreu bis an den Tod, so will ich dir die Krone des Lebens geben.“

Ich vertraue auf Gott. Eine Abhängigkeit, die frei macht!

Leben - Tod - Leben. Das ist auch die Hoffnung der Osterbotschaft.

Erzsébet Hirschler

Vorankündigung:

Begegnung mit Eberner Gemeindegliedern

Man kennt sich ja schon. Ein bisschen jedenfalls. Gemeindeglieder aus Sopron und Ebern trafen sich Anfang August in Ebern - bei der Einführung von Holger Manke. Damals hatten die Eberner eine Einladung nach Sopron bekommen - und seither nicht vergessen. Nun kommt es zu einem kleinen Gegenbesuch, einer Stippvisite, die eine 18-köpfige Eberner Gemeindegliederdelegation um Holger Manke nach Sopron führen wird: Erwachsene, junge Erwachsene und Jugendliche sind dabei vertreten. Am Donnerstag, 9. Mai (Christi Himmelfahrt) werden die Eberner um 15 Uhr

im Gemeindehaus sein und freuen sich auf eine knapp zweistündige Begegnung mit Gemeindegliedern aus Sopron. Wir stellen uns gegenseitig unser Gemeindeleben vor, erzählen uns voneinander und kommen miteinander bei Kaffee und Mehlspeisen ins Gespräch - und feiern um 17 Uhr auch gemeinsam die Wochenpredigt. Danach wird's für die Eberner Gruppe nach Budapest an den Deák-Platz zum Besuch der Eberner Partnergemeinde weitergehen. Herzliche Einladung zu einem Nachmittag der Begegnung!

Holger Manke

Unsere alltäglichen Ostern

Ostern, Frühling, Erwachen der Natur - obwohl diese Wörter nicht gleichbedeutend sind, haben sie dennoch eine ähnliche Bedeutung.

Im Frühling, zu Ostern, beginnt die Natur mit neuer Kraft ihre nächste Prüfung. Die Sonnenstrahlen erwärmen die erwachende Landschaft immer mehr; Pflanzen und Tiere entdecken ihre Umwelt, ihre Gesellen und die neuen Herausforderungen. Am Morgen singen die Meisen mit ihrem wunderbar melodischen Gesang (ungarisch: nyitnikék), das heißt ‚es muss offen sein‘. Nach einem Leichtregen sendet die Natur mit dem charakteristischen Geruch aufgeweichter Erde eine Botschaft: ‚Es geht wieder los, etwas Neues beginnt...‘

Hobbygärtner und diejenigen, die von der Landwirtschaft leben, ‚entstauben‘ ihre Werkzeuge und schon beginnen die vielen Frühlingsarbeiten. Beim Baumschnitt werden abgestorbene Äste abgeschnitten, um Platz für neue, zukünftige Zweige und Knospen zu schaffen und so eine kontinuierliche Erneuerung und die Möglichkeit eines Neuen zu gewährleisten.

Ostern: der größte Feiertag des Christentums, der Tod und Auferstehung, das Ende und auch den Anfang in sich trägt. An Ostern beginnen wir den neuen Kreislauf mit der Hoffnung auf die Auferstehung in unserem Herzen mit neuer Kraft, Begeisterung und Zuversicht.

Aber wie hat Luther es geschrieben? ‚Bei uns ist alle Tage Ostern, nur dass man einmal im Jahr Ostern feiert.‘ - Ist Ostern wirklich jeden Tag vorhanden? Ist die Hoffnung auf die Auferstehung wirklich Teil unseres Alltags?

Ja. Neben der Hoffnung und dem Kampf ist das Ziel bereits da; wie Imre Madách in der 15. Szene der Tragödie des Menschen schrieb, als der Herr sagt: *„Ich sagte dir, Mensch: kämpfe und vertraue!“*

Ab einem gewissen Alter (wie hoch es sein mag, ist jetzt vielleicht zweitrangig) findet der Mensch seine wahre, eigene Freude nicht mehr im Großen, sondern im alltäglichen Kleinen, im für andere kaum wahrnehmbaren Neuanfang, in der Hoffnung. Wenn man zum Beispiel müde und erschöpft von der Arbeit nach Hause kommt, oft mit dem Gedanken, dass das alles keinen Sinn mehr macht, dann braucht man ein Osterfest. Wir brauchen ein Ostern, das die Hoffnung auf die Auferstehung und damit auch die Sinnhaftigkeit lebendig hält und so die Möglichkeit eines ewigen Kreislaufs gewährleistet. Es kann sogar das Backen eines Apfelstrudels sein. Wenn er fertig ist, müssen Sie mithilfe der heutigen Technologie nur noch eine Nachricht an Ihre Kinder senden, die nicht mehr zu Hause leben: „Der Strudel ist fertig, noch warm, wer möchte?“ Sie sind im Handumdrehen da, und wenn man die kindliche Freude in ihren Augen sieht („Es gibt Kuchen!“), haben Kampf und Hoffnung Hand in

Hand die Auferstehung von Ostern herbeigeführt.

Vielleicht kann das Ostern des Alleinseins ähnlich sein. Vielen älteren ‚Tanten‘ und ‚Onkeln‘, die ihren Alltag ohne die Geliebten verbringen, schenkt Ostern auch oft den Glauben an die Auferstehung. Hoffnung ist für sie einfach ein freundliches Wort, sogar manchmal nur eine Telefonnachricht, ein Besuch und damit das Gefühl, dass sie - auch wenn wir nicht bei ihnen sind - in ihren Gedanken und in unserem Alltag mit uns leben. Wir geben ihnen Hoffnung, auch wenn der Kampf natürlich bei ihnen bleibt. Denn ohne Kampf

gibt es keine Hoffnung und kann es auch nicht geben, denn Hoffnung ist auch eine Art von Kampf. Es ist aber unsere Hoffnung und unser Glaube, dass durch Zusammenarbeit, gegenseitige Verantwortung, gläubiges Verhalten und den in uns lebenden Jesus ein in jeder Hinsicht friedliches, verantwortungsvolles und freies Leben möglich ist.

Wir alle müssen diese Hoffnung unter uns verstreuen und zulassen, sie mit anderen zu fühlen. Und wie Luther schrieb: ALLE TAGE.

Dr. Norbert Frank

Ostern: Aufsprießen des Lebens

Liebe Leserinnen und Leser, im Park sehen wir sie hervorspitzen, aber auch an Haustüren und Hauseingängen oder im Garten können wir sie bewundern: blühende Blumen; Tulpen in der Vase, Hyazinthen, schön eingepflanzt und gut riechend, Narzissen, Osterglocken, Schneeglöckchen, die langsam ihre Köpfe heben, und viele andere Blumen. Bunt leuchten sie einem entgegen. Nach dem Winter und einer grauen Übergangszeit brauchen wir das. Klar, der Winter hat auch seinen Charme, aber gerade, wenn er zu grau wird, dann freue ich mich so richtig auf den Frühling.

Und es scheint, als hätte er dieses Jahr kaum warten können: Die Sonne leuchtet uns entgegen und wir dürfen ihre Strahlen genießen. Selbst dann, wenn es zum Beispiel aus gesundheitlichen Gründen nicht geht, das Haus zu verlassen, ist es doch schön, die Sonnenstrahlen durch das Fenster zu beobachten; die Vögel zu hören, wie sie singen; das frische Grün der Halme, die Schneeglöckchen, die Winterlinge zu bestaunen.

In der Grundschule habe ich mit meinen Schülerinnen und Schülern immer gerne Blumenzwiebeln betrachtet. Wir haben die harte Schale angeschaut, die braun und tot auf uns wirkte. „Was kann daraus denn noch wachsen?“, haben wir uns gefragt. Wir haben sie ein-

gepflanzt, um dann kurz vor den Osterferien grüne Stängel sehen zu dürfen oder auch schon einen blühenden Farbtupfer.

An Ostern feiern wir dieses Wiederaufblühen des Lebens: Was tot schien, lebt doch.

Vielleicht habe ich das immer gerne als Lehrerin gemacht, weil ich es selbst als Kind geliebt habe, Hyazinthenknollen zu ziehen. Wir haben bestimmte Gläser bekommen und mussten ein kleines Hütchen für die Hyazinthe bauen, damit sie denkt, sie sei noch unter der Erde. Nach ein paar Tagen dann brach das Grün durch, das Hütchen hob sich nach oben und die Halme und die Knospen drangen mit durch. Als Kind konnte ich dieses Wunder immer wieder bestaunen. Wie war es möglich, dass die Knolle, die doch so braun und tot aussah, so etwas fertigbrachte? Nur ein bisschen Wasser und Licht und schon blühte etwas Wunderbares hervor.

An Ostern feiern wir dieses Wunder. Jesus, der doch tot war, lebt! Er, der starb, lebt d o c h. Das Wunder des Lebens ist wahr. An Ostern nehmen wir uns Zeit, zu bestaunen, was wir oft für selbstverständlich halten: dass wir leben dürfen, dass wir dieses Geschenk bekommen haben, den Frühling hören, riechen und spüren dürfen. Es ist ein Wunder, dass wir leben, dass wir atmen, dass wir gehen. Wer sagt eigentlich, was ein Wunder ist? Unser Leben ist ein Geschenk, mit all dem, was dazu gehört. Mit all den Menschen, die dazu gehören.

An Ostern wird der Tod besiegt! Jesus steht auf und gibt den Frauen am Grab die Nachricht mit, die sie für ihr Leben bestärken soll: ‚Fürchtet euch nicht. Das Dunkle hat keine Macht über euch.‘ (nach Mt 28,10)

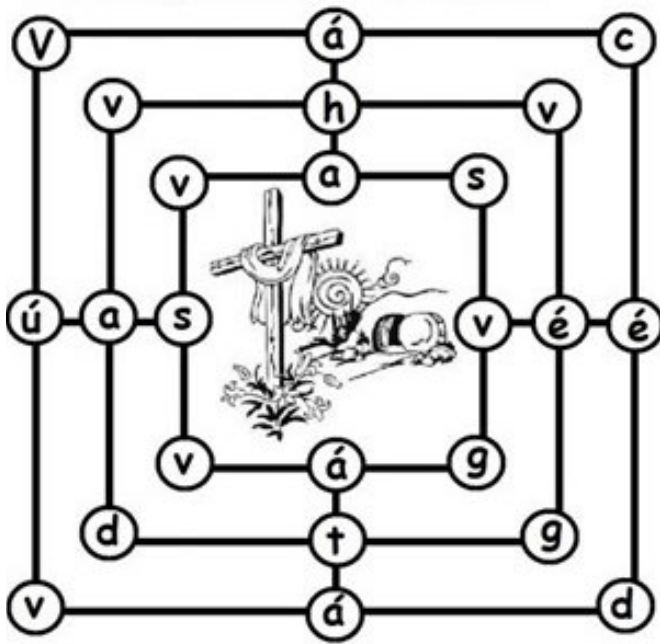
Und sie gehen hinaus in die Welt und sprechen über dieses Wunder, dieses Wunder des Lebens.

‚Der Herr ist auferstanden! Er ist wahrhaftig auferstanden!‘ (nach Lk 24, 34) - Mit diesem Ostergruß wünscht Ihnen gesegnete Festtage

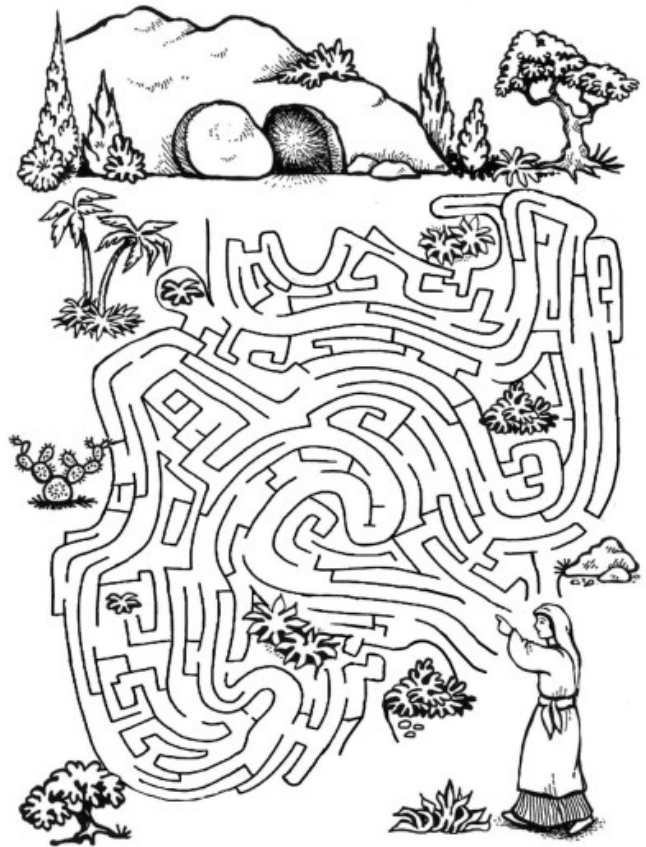
Rebekka Pöhlmann.

Mi a neve annak az ünnepnek, amikor Jézus legyőzte a halált?

Húzd át az egyvonalban lévő értelmes, hárombetűs szavakat! Azokat a betűket, amelyeket már kihúztál, ne használd fel újra, vedd úgy, mintha levetted volna a tábláról. A megmaradt betűket olvasd el sorban!

Vezesd el Máriát a sírhoz!

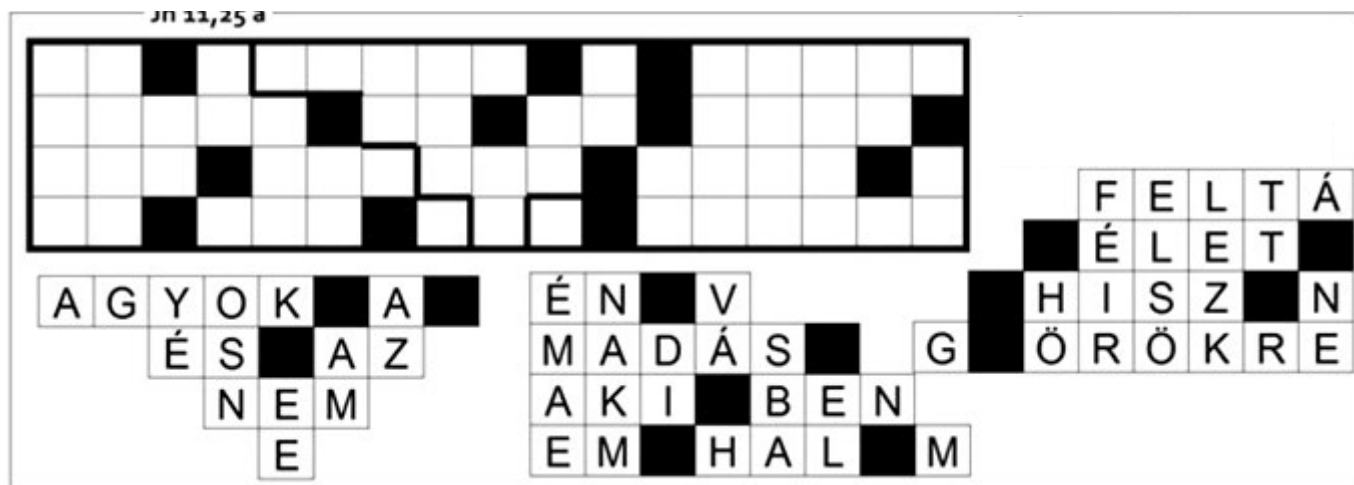

Keress 12 eltérést a két rajz között!

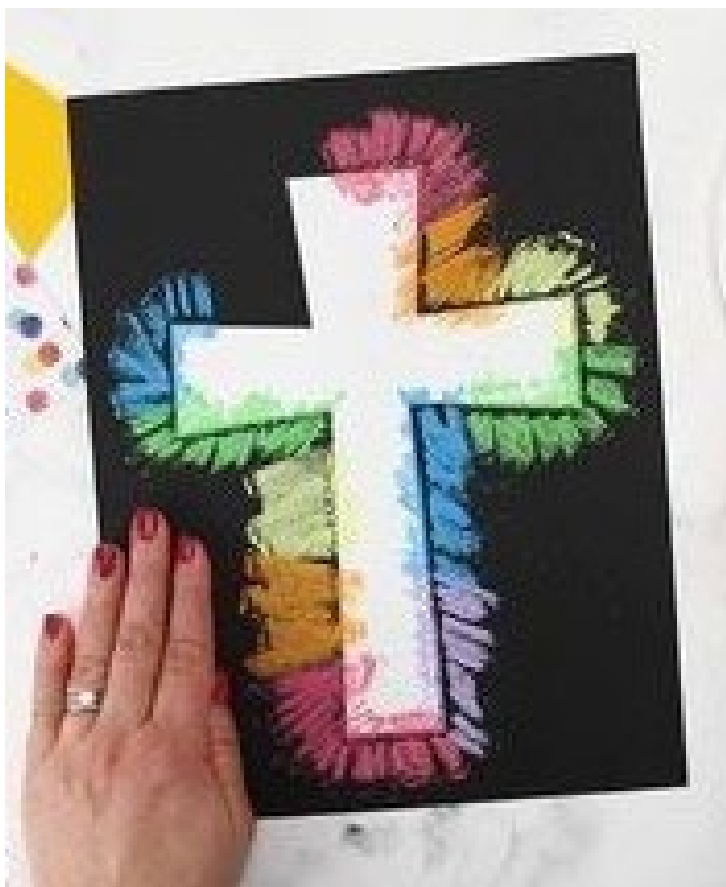
Az asszonyok siettek átadni az üzenetet Péternek és Jánosnak.
Azok persze tüstént a sírhoz szaladtak.

Írd be Jézus szavait az üres négyzethálóba!

Kézműves ötlet

Fehér papírból vágj ki egy keresztet, majd ezt helyezd rá egy fekete vagy fehér lapra. Ceruzával vagy zsírkrétával satírozd körbe a keresztet. Ha kész vagy, vedd le a keresztet és egy szép színes képet kapsz, aminek a közepébe beírhatod, hogy „Jézus feltámadt”. Jó munkát!

Összeállította: Kovácsné Tóth Anna

Intézményeink életéből

20 éves a Fabricius szeretetotthon

A 2004-ben nyugdíjasházként elindult Fabricius Endre Evangélikus Szeretetotthon idén 20 éves. Február 5-én ünnepséget tartottunk ebből az alkalomból, a szeretetotthon kápolnájában, úrvacsorás istentiszteleten Bencze András püspökhelyettes hirdette Isten igéjét. Az alábbiakban ez a prédikáció olvasható.

„Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek elé minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk beteg vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg. Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre! Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, beteg vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony mondom

nektek, valahányszor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.” (Mt 25,31–46)

Ünneplő Gyülekezet!

A Szeretetház 2004. április 30-i felszentelésén Ittész János püspök úr hirdette az igét. S mondotta: Legyen ez az imádság, a béke, a nyugalom, a reménység, és a nagy útra való készülés háza, Isten Lelkének műhelye, és a szolgáló szeretet háza.

Olyan szívesen mondanám ujjongó örömmel: És az lett! De távolról jött emberként nincs erre jogom. Sőt: ha közel volnék, ha nap mint nap itt töltenék néhány órát, vagy ha én is itt laknék Testvéreimmel – akkor sem volna jogom erre. Saját tapasztalataimat talán elmondhatnám, de csak az Úr Jézusnak van joga és hatalma ítéletet mondani.

Hogy megvalósult-e a felszenteléskor mondott áldás, vagy inkább úgy kellene fogalmaznom, hogy megvalósul-e folyamatosan – tegnap is és mai is és holnap is megvalósul-e az áldás, hogy legyen ez a ház az imádság, a béke, a nyugalom, a reménység és a nagy útra való készülés háza, Isten Lelkének műhelye és a szolgáló szeretet háza – ez egészen apró dolgokon múlik. Testvéreimen, akik most együtt vagyunk. Itt lakókon, itt dolgozókon, a vezetőkön, otthonlelkészen, a háttérben álló gyülekezeten és a látogató családtagokon. Jézus is ilyen apróságokra hívja fel a figyelmet: éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok. Egyedül voltam a szobámba, és bejöttetek hozzám, nehezen emeltem fel a kanalat, és megittattatok. Elfelejtettem már a játék szabályait, de nem neveltetek ki, nem látok már szemüveg nélkül, és elolvastatok nekem az aznapi igét. Újonnan kerültem az Otthonba, és leülhettem az asztalotokhoz.

Ilyen apró dolgokon múlik, hogy ez a ház a szolgáló szeretet háza lesz-e.

Ezt testvéreim jobban tudják. Amit viszont jól tudok, s amit el akarok mondani, az Jézus akarata. Amit ebben a példázatban is kimondott: Jöjjetek, Atyám áldottai!

Nem azt mondja: Jöjjetek, ti szentek! S nem azt: Jöjjetek, akik elég jók voltatok. Hanem ezt: Atyám áldottai. Akiket tehát az Atya megáldott. Akikbe a jó-

ságot, irgalmasságot, figyelmességet az Atya ültette. Nincs hát mivel dicsekednie senkinek. Hanem csak dicsőíteni a mennyei Atyát! Mert Ő adott minket egymásnak. Ő állított minket egymás mellé, hogy segítők, támaszai legyünk egymásnak.

Jöjjetek, Atyám áldottai! – Jöjjetek. Nos, ez több minden reménységünkénél. Itt és püspök úr áldásában így mondta: „a nagy útra való készülés háza”. S ez nem a halál vagy a haldoklás eufemikus megfogalmazása. Ez Jézus hívásának komolyan vétele: Jöjjetek, és örököljétek az Országot. Ez ugyanaz a szó, mint amikor a kezdet kezdetén megszólított: Kövess engem. Jöjjetek – mert Jézussal vagyunk úton. Van tehát út előttünk. Ameddig Jézus él – élek vele.

Ünnepre gyűltünk össze. A Fabricius Endre Szeretetotthon fennállásának 20 éves ünnepére. Jézusnak ez az akarta, hogy ünnepünk legyen. Most is – és örökké az Atya közösségében! Ámen.

Imádkozzunk!

Uram, azt köszönöm, hogy te mindent tudsz, és nagyobb vagy a szívünkénél. Mert megvallom előtted, hogy nem mindenkor tudtam irgalmas lenni a te irgalmassággal. Nem mindig láttam meg embertársaim arcán a te arcodat. És olykor elfelejtettem, hogy nem a pillanatra, hanem az örökkévalóságra hívtál meg engem. Köszönöm, hogy te nagyobb vagy a szívemnél, és mindent tudsz. Vezess áldásaiddal a Te örömeidbe! Ámen.

Bencze András püspökhelyettes

Rég volt húsvétok nyomában

Emlék-utazás a Fabricius Szeretetotthon lakóival

Van, ami az idők múlásával sem változik. Vannak ünnepek, amelyek megőrzik szépségüket az évtizedeken túl is. Erről beszélgettünk a Fabricius Endre Evangélikus Szeretetotthon egyik bibliaóráján: milyen emlékek, szokások maradtak meg az idősök agyában és szívében, ami a börtörről és a húsvétról szólt.

A gondolatok elindultak, az emlékek elkezdtek önálló életet élni. Ezekből a gondolatokból, emlékekből szeretnék most egy csokorra valót átnyújtani. A mondatok ezen a bibliaórán hangzottak el, én most arccal, de név nélkül, mondhatni ömlesztve adom tovább őket – hadd legyenek közösek az élményeink!

„Régen a húsvét szinte nagyobb ünnep volt a karácsonynál, sőt, a fiatalok számára talán még most is az. A karácsony csöndes, sötét is van; a húsvét élettelibb – itt a tavasz, a fiúk mennek locsolkodni.”

„Szüleim még meséltek arról a szokásról, hogy húsvét utáni kedden a lányok elmentek és visszaadták a locsolást a fiúknak. Valószínűleg ez Erdélyben lehetett, mert a családom onnan származik.”

„Gyerekkoromban mi húsvétkor mindig piskótát ettünk, így nekem érdekes módon nem a főtt sonka illata maradt meg, hanem a piskótáé.”

„A locsolkodás mindig egy kissé versengés is volt: a fiúk azon versenyeztek, hogy ki tud több tojást összeszedni, mi, lányok a nővéremmel azon verseng-

tünk, hogy melyikünk tud szebb tojást festeni, melyikünk tojását választják a fiúk. Persze a versengés soha nem fordult ellenségeskedésbe.”

„Amikor még otthon laktunk, húsvétkor mindig jöttek a gyerekek az unokákkal. A kertben csokitojásokat dugtam el, azt kellett megkeresniük. Néha csaltam, a megtalált csokit titokban még egyszer eldugtam, és mondtam nekik, hogy még van, még van... Ők csak csodálkoztak, hogy milyen sok egyforma csoki van eldugva. Aztán rájöttek a turpisságra. Mama, te csaltál! – szólt rám az unokám. Jókat nevtünk.”

„Mi katolikusok vagyunk. Emlékszem, ahogy anyám megsütötte a kenyeret, majd kosárban vitte a hajnali misére, ahol a pap megáldotta.”

Ilyen emlékek bukkantak föl az idősök agyában. Végül én magam is elmeséltem az én börti élményemet. Gyerekkoromban a családkban az volt a szokás, hogy nagypénteken nem eszünk húst. Amikor összeházasodtunk, a feleségemmel úgy döntöttünk, hogy nagyszombaton se, hogy a húsvét igazi húsvét lehessen. Aztán eltelt pár év, és kitaláltuk, legyen a teljes nagyhét hús nélküli. Virágvasárnap után egy hétig ne együnk húst!

Kamasz fiaink persze nem mindig örülnek ennek, de tudomásul veszik. Mi hangsúlyozzuk, hogy ez döntés, nem vallási kényszer, nem vagyunk tőle jobb emberek, és nem lenne bűn az sem, ha ennénk. Amikor egyszer nagyhét szerdáján vendégségben voltunk, természetesen nem utasítottuk vissza a jó szívvel felajánlott gulyáslevest. És ha fiaink önállóak lesznek, semmi baj, ha saját szokásokat élnek meg, nem a mieinket viszik tovább. Mi tartjuk hozzá magunkat, de úgy mint szabadon hozott döntéshez: a bört nem kényszer, hanem lehetőség, hogy felkészüljünk húsvét csodájára.

Hegedűs Attila

Dalba öntött Petőfi-vers

Az „A virágnak megtiltani nem lehet” című Petőfi-verset az Eötvös középiskola tizenharmadik évfolyamos tanulója, Molnár Fanni zenésítette meg, és a 8. ÓRA zenekar hangszerelte. Most videóklip is készült a dalhoz. Erről beszélgetünk Molnár Fannival, a zenekar énekesével.

Hogyan jött az ötlet, hogy feldolgozd ezt a Petőfi-verset saját ötlet és saját inspiráció alapján?

Régóta álmodtam arról, hogy saját dalt írjak, viszont a dalszövegírási képességem még nem volt elég kifinomult. Jött az ötlet, hogy a versek rímekbe vannak szedve, ezért fellapoztam az irodalom szövegyűjteményemet, elkezdtem válogatni a verseket, és megtetszett ez a Petőfi-vers.

Milyen körülmények között kelt életre ez a megzenésített dal?

Otthon egy gitárral fogtam neki a megzenésítésének, jöttek a dallamok és az akkordok. Ezt követően az iskolai zenekarral kezdtünk dolgozni rajta. Az iskolában hangszereltük, majd lehetőségünk nyílt egy budapesti hangstúdióban felvenni az így elkészült változatot.

Te énekelsz ebben a dalban. Mióta tudod, hogy énekléssel is szeretnél foglalkozni?

Már hat éves korom óta énekelek. Akkor kezdtem el járni egy musicalcsoportba, ott az ének mellett táncoltunk is és nagyon sokat jártunk fellépni. A színpadon nagyon jól éreztem magam, már akkor eldöntöttem, hogy ameddig csak lehet, ezzel szeretnék foglalkozni.

Nemcsak kiváló énekes vagy, hanem kiválóan is táncolsz. Videóklipet is forgattatok ehhez a dalhoz. Mit lehet tudni a forgatásról?

Ennek a versfeldolgozásnak a 8. Óra iskolazene-karral való együttműködés után egy másik változata is készült. Itt Benedek Bence és Pető Bence zenei pro-

ducerekkel dolgoztunk együtt. Velük neveztünk a Petőfi Felhő Projekt pályázatra, amit sikeresen elnyertünk. Ezt követően készítettünk videóklipet a dalhoz. A forgatás két napig tartott. Ez volt az első klipforgatásom, amely nagy élmény volt számomra, és rengeteg tapasztalatot szereztem, hiszen egy profi stábbal dolgozhattam együtt. A dal létrejöttét a Magyar Kultúráért Alapítvány támogatta. A videóklip a Magyarországi Evangélikus Egyház Gyülekezeti és Missziói Osztályának valamint a Nevelési és Oktatási Osztály – Evangélikus Pedagógiai Szakmai Továbbképző Intézet támogatásával készült.

Mi alapján választottad ezt a pályát, mi alapján döntöttél a kortárs-modern tánc mellett?

Amikor nyolcadikos voltam, olyan iskolát választottunk, ami közel áll a világomhoz, a hobbijaimhoz, ezért nagyon megörültünk, hogy az Eötvösben indul a kortárs-modern táncos szak. Amikor jelentkeztem akkor indult először ez a képzés Sopronban.

Mit vársz a jövőtől? Mi a legnagyobb álmod?

Nagyon sok álmom van. Egyrészt szeretnék színházban elhelyezkedni, mert több darabban is szerepelttem a Soproni Petőfi Színházban. Nagy boldogsággal tölt el, amikor szerepelek a színpadon, ezt minél több alkalommal szeretném átélni a jövőben is. Másrészt pedig a zenei oldalamat szeretném fejleszteni, saját dalokat szerezni, zenekart alapítani és fellépni.

A videóklip itt nézhető meg: https://www.youtube.com/watch?v=zsTtETWW6QU&ab_channel=MolnárFanni

Köszönjük az interjút!

Szeneczei László

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában (május 1-jén elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor az ifiteremben
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) április 8-án és május 13-án, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **női imaóra** április 17-én és május 15-én, szerdán 19 órakor a klubszobában
- **Glaubensgesprächskreis** április 26-án, május 10-én és 24-én, pénteken 15.30-kor a klubszobában
- **baba-mama kör** április 10-én, 24-én, május 8-án és

22-én, szerdán 10 órakor a klubszobában (bővebb információ: bmxsopron@gmail.com)

- **gyerek-istentiszteleti teaház** április 14-én és május 12-én, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **Fifi** (fiatal ifi) április 13-án és május 11-én, szombaton 9.30-kor a klubszobában
- **bábcsoport** április 20-án és május 4-én, szombaton 10 órakor a klubszobában
- **Kindergruppe** április 10-én, 24-én, május 8-án és 22-én, szerdán 16.30-kor a klubszobában

Egyéb programok

Március 31-én, húsvétvasárnap hajnalban óráátállítás lesz, rövidebb az az éjszaka.

Április 14-én, vasárnap szupplikáció lesz gyülekezetünkben, az aznapi felnőtt-istentiszteleteken ígét hirdet Jávori Fülöp teológushallgató.

Április 21-én, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében konfirmációi jubileumot tartunk, hívjuk az 1964, 1974 és 1999 években konfirmáltakat.

Május 9-én, csütörtökön, mennybemenetel

ünnepe látogatóba érkezik hozzánk az eberni gyülekezet csoportja Holger Manke lelkész vezetésével. 15 órakor kötetlen beszélgetésen találkozhatunk velük a kisteremben, 17 órakor pedig a német nyelvű istentiszteleten a nagyteremben.

Május 9-én, csütörtökön, mennybemenetel ünnepe 18 órakor a templomban lesz a magyar konfirmándusok vizsgája.

Május 19-én, pünkösdvasárnap tartjuk a konfirmációt a 10 órakor kezdődő istentiszteleten.

GYERE VELÜNK A KAPITÁBORBA!
GYÜLEKEZETI IFJÚSÁGI TÁBOR

- ✓ **Korosztály: 10–18 év**
- 📍 **Rábcakapi Evangélikus Ifjúsági Központ**
- 🌐 **Kapcsolattartás: hittantabor.sopron@gmail.com**
- 🌐 **Jelentkezési felület:**

2024. július 17–20. szerda–szombat

tábordíj: 20.000 forint

Erősödjetek meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében!

Soproni Evangélikus Egyházközség

MEE Gyülekezeti és Missziói Osztály

ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS NYÁRI TÁBOROK 2024

- Országos evangélikus családi tábor**
📅 2024. 06. 24. – 07. 01.
📍 Balatonszárszó
- Országos evangélikus zenei tábor**
2024. 07. 04–14. 📅
Nyíregyháza 📍
12–22 év 🗿
- Országos evangélikus focitábor**
📅 2024. 07. 16–21.
📍 Balatonfenyves
🗿 10–15 év
- Országos evangélikus ifjúsági tábor**
2024. 07. 29 – 08. 03. 📅
Fonyód–Alsóbélatelep 📍
12–18 év 🗿

JELENTKEZÉS ITT: ORSZAGOSTABOR.LUTHERAN.HU

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2024. ÁPRILIS 30.

GYULHISE.LUTHERAN.HU
GYULHISZ.LUTHERAN.HU

NAPKÖZI HITTANTÁBOR
A SOPRONI EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZETBEN

A Szeretet útján

2024. JÚLIUS 1-5.

Korosztály: 1-8. évfolyam
Tábordíj: 20.000 forint
Jelentkezési határidő: június 23.
Kapcsolattartás:
hittantabor.sopron@gmail.com
Jelentkezési felület:

TÁBORZÁRO ISTENTISZTELET: JÚLIUS 7.

Szeretettel várunk!

Óvodai beiratkozás

A Hunyadi János Evangélikus Óvodában a 2024/25-ös nevelési évre április 17. és 22. között az intézmény honlapjáról (hunyadi.sopron.hu) elérhető felületen lehet regisztrálni. Április 23-án és 24-én tartják a személyes adatgyűjtést és beiratkozást, amelyhez előzetes időpontfoglalás szükséges. Szeretettel hívják azokat az evangélikus gyermekeket, akik idén augusztus 31-éig betöltik a 3. életévüket.

Lélekkel, ismerettel

Magyarországi Evangélikus Egyház
Technikai szám: **0035**

Soproni Evangélikus Alapítvány
Adószám: 18986745-1-08

Soproni Evangélikus Egyházközség

Evangelikus hitoktatás

természetesen
EVANGÉLIKUS

hit- és erkölcsan

hitoktatatas.evangelikus.hu

A következő hetekben lehet jelentkezni evangélikus hittanra a 2023/24-es tanévre! Órarend szerinti evangélikus hittanórákat tartunk az egyházi és állami iskolákban egyaránt. A szeptemberben iskolát kezdő gyerekek hitoktatásáról az iskolai beiratkozáskor (április közepén) kell nyilatkozniuk a szülőknek, a felsőbbévesek évenként válhatnak csoportot, szüleik május 20-áig nyilatkozhatnak erről az iskolákban. Az evangélikus hitoktatásban részt vehetnek meg nem kereszttelt vagy más felekezet templomában kereszttelt diákok is, mindenkit szívesen látunk hittancsoportjainkban! További információ:

<https://hitoktatatas.lutheran.hu/tajekoztato-gyik/index.html>

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2024. húsvét–pünkösd

március 28., nagycsütörtök

- 9.30 gyerek-istentisztelet (széder):
Matus Klára Krisztina
- 18.00 kétnyelvű (úrvacsorás, a tisztségviselők beiktatásával):
Rebekka Pöhlmann és Dr. Tóth Károly

március 29., nagypéntek

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
- 18.00 magyar (passióolvasással és csatlakozó úrvacsorával): Dr. Tóth Károly

március 30., nagyszombat

- 14.00 német a temetőkápolnában:
Rebekka Pöhlmann
- 15.00 magyar a temetőkápolnában:
Pelikán András

március 31., húsvétvasárnap

- 5.45 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Dr. Tóth Károly

- 9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Rebekka Pöhlmann

- 10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Dr. Tóth Károly

- 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

április 1., húsvéthétfő

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann

- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Pelikán András

április 7., húsvét utáni 1. (Quasi modo geniti) vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Matus Klára Krisztina

- 9.00 német: Elfi Fiedler

- 9.00 gyerek-istentisztelet: Őri Katalin hitoktató

- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Matus Klára Krisztina

- 15.00 Balf: Hegedűs Attila

- 16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Hegedűs Attila

április 11.

17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

április 14., húsvét utáni 2. (Misericordias Domini) vasárnap

8.00 magyar: Jávari Fülöp teológushallgató (szupplikáció)

9.00 német (úrvacsorás): Jávari Fülöp teológushallgató (szupplikáció)

9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András

10.00 magyar (személyes igei áldással): Jávari Fülöp teológushallgató (szupplikáció)

15.00 Balf: Jávari Fülöp teológushallgató (szupplikáció)

16.00 Fertőszentmiklós: Jávari Fülöp teológushallgató (szupplikáció)

április 18.

17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

április 21., húsvét utáni 3. (Jubilate) vasárnap

8.00 magyar: Pelikán András

9.00 német: Rebekka Pöhlmann

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (úrvacsorás, konfirmációi jubileummal): Pelikán András

15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

április 25.

17.00 úrvacsorás Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

április 28., húsvét utáni 4. (Cantate) vasárnap

8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Rebekka Pöhlmann

9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András

10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

május 2.

17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

május 5., húsvét utáni 5. (Rogate) vasárnap

8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

9.00 német: Rebekka Pöhlmann

9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András

10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Pelikán András

15.00 Balf: Pelikán András

16.00 kórházkápolna: Pelikán András

május 9., mennybemenetel ünnepe

10.00 magyar (a Líceum részvételével): Dr. Simon Attila

17.00 német a nagyteremben: Rebekka Pöhlmann és Holger Manke

18.00 magyar konfirmációi vizsga a templomban: Pelikán András

május 12., húsvét utáni 6. (Exaudi) vasárnap

8.00 magyar: Dr. Tóth Károly

9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (személyes igei áldással): Dr. Tóth Károly

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

május 16.

17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

május 19., pünkösdvasárnap

8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Rebekka Pöhlmann

10.00 magyar (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Pelikán András

15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Simon Attila

16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Dr. Simon Attila

május 20., pünkösdhétfő

8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

9.00 német: Rebekka Pöhlmann

10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Pelikán András

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján 15 órakor istentiszteletet tartunk a Fabricius szeretetotthon kápolnijában.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 270 példányban.

Várható következő megjelenés: 2024. pünkösd, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>

tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895